

РЕШЕНИЕ

№ 120

гр. София, 21.02.2024 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

СОФИЙСКИ ГРАДСКИ СЪД, НО IX ВЪЗЗ. СЪСТАВ, в публично заседание на тридесет и първи януари през две хиляди двадесет и четвърта година в следния състав:

Председател: Александра Йорданова

Членове: Стоян Михов
Анна Кофинова

при участието на секретаря Л. СТ. СТАТЕЛОВА
като разгледа докладваното от Александра Йорданова Въззивно наказателно дело от частен характер № 20231100607391 по описа за 2023 година

Производството е по реда на глава XXI НПК.

С присъда от 18.04.2023г. по НЧХД № 8129/21г., СРС, НО, 12 с -в е признал подсъдимата Л. М. С. за виновна в това, че в периода 28.12.2020г. до 30.06.2021г., при условията на продължавано престъпление с петнадесет деяния, които осъществяват поотделно един състав на едно и също престъпление, извършени са през непродължителен период от време, при една и съща обстановка и при еднородност на вината, при което последващото се явява от обективна и субективна страна продължение на предшестващото, след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение, както следва:

В периода от 19:00ч. на 28.12.2020г. до 18:00ч. на 01.01.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:00ч. на 03.01.2021г. до 18:00ч. на 15.01.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01ч. на 17.01.2021г. до 18:00ч. на 05.02.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01ч. на 07.02.2021г. до 18:00ч. на 19.02.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода 18:01ч. на 21.02.2021г. до 23:59ч. на 28.02.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода 00:01ч. на 02.03.2021г. до 18:00ч. на 05.03.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01ч. на 07.03.2021г. до 18:00ч. на 19.03.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01ч. на 21.03.2021г. до 18:00ч. на 02.04.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 19:01ч. на 07.04.2021г. до 18:00ч. на 16.04.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01ч. на 18.04.2021г. до 18:00ч. на 07.05.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01ч. на 09.05.2021г. до 10:00ч. на 13.05.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 20:01ч. на 13.05.2021г. до 18:01ч. на 21.05.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01 ч. на 23.05.2021г. до 18:00ч. на 04.06.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01ч. на 06.06.2021г. до 18:00ч. на 18.06.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение;

В периода от 18:01ч. на 20.06.2021г. до 23:59ч. на 30.06.2021г., след като е била осъдена по гражданско дело № 15932/2017г. по описа на СГС, с решение № 6627 от 25.10.2018г., влязло в законна сила на 10.06.2019 г. да предаде на В. Л. П. с ЕГН *****, общото им дете А.В.П. с ЕГН *****, не е изпълнила съдебното решение, поради което и на основание чл. 303 от НПК е осъдена в извършването на престъпление по чл. 182, ал. 2, пр. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК и на основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. "в" от НК ѝ е наложено наказание "Глоба" в размер на 500 лева, като е призната за невиновна и е оправдана да е извършила престъпление по чл. 182, ал. 2 от НК в периода от 18:00ч. на 22.11.2020г. до 20.12.2020г.

С присъдата съдът е осъдил Л. М. С. да заплати по сметка на СРС, сумата от 100.00 лева, представляваща разноски по делото.

С присъдата съдът е осъдил Л. М. С. да заплати на В. Л. П. , сумата от 412 лева , представляваща разноски по делото, от които 12 лева за държавна такса и 400 лева за адвокатско възнаграждение.

Срещу първоинстанционната присъда в нейната осъдителна част е постъпила жалба от упълномощения защитник на подсъдимата Л. С.- адв. Д., в които се излагат съображения за неправилност на първоинстанционния акт, като се отправя искане присъдата да бъде отменена и подсъдимата да бъде призната за невиновна по повдигнатото обвинение.

Срещу присъдата, в нейната оправдателна част е постъпила жалба от упълномощения повереник на частния тъжител В. П.-адв. Ю., с която се иска отмяната на постановената присъда в нейната санкционна част, като се завиши наложеното на подс. С. наказание.

В разпоредително заседание на 29.12.2023г. въззивният съд по реда на чл. 327 и следващите от НПК е преценил, че присъдата е атакувана в срок и е от категорията актове, подлежащи на контрол пред въззивния съд по съответния ред, поради което подлежи на контрол в открито съдебно заседание. Приел е, че за изясняване на обстоятелствата от предмета на доказване по делото, не се налага разпит на подсъдимата и свидетели, както и събирането на нови доказателства.

В открито съдебно заседание пред въззивната инстанция упълномощения защитник на подс. Л. С.-адв. Д. моли да се отмени първоинстанционната присъда като немотивирана и незаконосъобразна и да се признае подзащитната му за невиновна по повдигнатото ѝ обвинение

Упълномощения повереник на частния тъжител В. П.-адв. Ю., моли въззивният съд да постанови решение , с което да измени първоинстанционната присъда в санкционната ѝ част, като завиши наложеното на подс. С. наказание тъй като същата за изключително дълъг период от време не е изпълнявала постановеното съдебно гражданско дело.

Подсъдимата Л. С. редовно уведомена не се явява пред въззивната инстанция и не взема становище по делото.

Софийски градски съд, като прецени събраните по делото доказателства, обжалвания съдебен акт, изложените обстоятелства в депозираните въззивни жалби, както и доводите на страните изразени в хода на съдебните прения и след като въз основа на императивно вмененото му задължение извърши цялостна служебна проверка на обжалвания съдебен акт по отношение на неговата законосъобразност, обосновадост и справедливост, съобразно изискванията на чл. 314 от НПК, намира за установено следното:

Въззивните жалби са подадени в срока по чл. 319 от НПК и от легитимирани лица, отговарят на изискванията на чл. 320 от НПК, поради което са процесуално допустими и следва да бъдат разгледани.

Упражнявайки правомощията си за цялостна проверка на атакувания съдебен акт, настоящият въззивен състав счита, че първоинстанционната присъда е постановена при изяснена фактическа обстановка, която по категоричен начин се установява от събраните по делото доказателства, обсъдени подробно в мотивите на присъдата. С оглед на което настоящата инстанция се солидаризира изцяло с приетите от първостепенния съд факти и не счита за нужно същите да бъдат преповтаряни отново. При постановяване на съдебния акт първостепенният съд е обсъдил събраните пред него относими гласни и писмени доказателства, способи за доказване, в това число: Решение № 206270 от 01.09.2017г. на СРС, III ГО, 89-ти състав, , частично отменено с решение № 6627 от 25.10.2018г., постановено по в.гр.д.№ 15932/2017г. по описа на СГС, I-ви брачен състав, влязло в законна сила на 10.06.2019г., протокол по определение 13.03.2012г. по гр.д.№ 13512/2011г. по описа на СРС, 86-ти състав, решение от 17.04.2014г. по гр.д.№ 18205/2013г. по описа на СРС, 80-ти състав, материалите по изпълнително дело № 20189210401598 по описа на ЧСИ С.П., рег. № 921, р-н на действие СГС, определение № 23 от 14.01.2019г. на ВКС IV ГО по ч.гр.д. 73/2019г., показанията на свидетелите: св. Д.Д., св. В.С. и св. А. П.а, както и другите материали, съдържащи се в делото, приети на основание чл. 283 от НПК.

Въззивният съд намира, че вътрешното убеждение на първоинстанционния съдебен състав по съставомерните факти е формирано въз основа на правилен анализ на събрания по делото доказателствен материал като изцяло споделя доводите и съображенията му.

От приобщената писмена доказателствена съвкупност се установи с категоричност, че подсъдимата и частният тъжител имат общо дете А.В.П..

Подсъдимата Л. М. С. е родена на ****г. в гр. София, българка, българка

гражданка, омъжена, неосъждана с висше образование, с ЕГН *****.

С решение № 206270 от 01.09.2017г. на СРС, III ГО, 89-ти състав, , частично отменено с решение № 6627 от 25.10.2018г., постановено по в.гр.д.№ 15932/2017г. по описа на СГС, I-ви брачен състав, влязло в законна сила на 10.06.2019г. е изменен, определеният с протоколно определение 13.03.2012г. по гр.д.№ 13512/2011г. по описа на СРС, 86-ти състав и решение от 17.04.2014г. по гр.д.№ 18205/2013г. по описа на СРС, 80-ти състав, режим на упражняване на родителски права и лични отношения спрямо А.В.П. с ЕГН: *****, от страна на майката Л. М. С. с ЕГН: ***** и бащата В. Л. П. с ЕГН: *****, като родителските права са предоставени на бащата на детето.

Въз основа на решението В. Л. П. - бащата, комуто са предоставени родителските права, като предявил изпълнителен лист от 01.11.2018 г., било образувано изпълнително дело № 20189210401598 при ЧСИ С.П., рег. № 921, р-н на действие СГС.

С определение № 23 от 14.01.2019г. на ВКС IV ГО по ч.гр.д. 73/2019г., изпълнението на решение № 6627 от 25.10.2018г., постановено по в.гр.д.№ 15932/2017г. по описа на СГС, I-ви брачен състав било спряно, във връзка с подадена касационна жалба от подс. С..

С определение № 502/10.06.2019 г. на ВКС, IV ГО, постановено по реда на чл. 288 от ГПК съдът не е допуснал касационно обжалване на въззивния акт.

В резултат от това, решение № 206270 от 01.09.2017г. на СРС, III ГО, 89-ти състав, , частично отменено с решение № 6627 от 25.10.2018г., постановено по в.гр.д.№ 15932/2017г. по описа на СГС, I-ви брачен състав е влязло в законна сила.

В рамките на производството били предприети действия от страна на ЧСИ, като били връчени две покани за доброволно изпълнение.

Междувременно, ангажирано било вниманието и на Държавна агенция за закрила на детето и Агенция за социално подпомагане, които в рамките на правомощията си предложили съдействие за осъществяване на срещи между майката и бащата и предаване на детето, съгласно постановеното решение.

От влизане в сила на окончателното решение частният тъжител В. П. направил множество опити да поеме упражняването на родителските права, като отправял и покани до подсъдимата, които оставали без резултат до месец ноември 2019г., когато детето все пак било предадено на бащата и заживяло в неговия дом.

След отпадането на наложени срещу подсъдимата мерки за защита от домашно насилие, считано от 02.07.2020г. били възобновени личните срещи между детето А. П.а и нейната майка - подс. С..

На 22.12.2020г. детето А. посетило майка си, като трябва да остане при нея до 28.12.2020г.

След като детето отишло в дома на Л. С., повече не било върнато в дома на бащата, подсъдимата не предоставила възможност на бащата В. П. да упражнява реално предоставените му родителски права, като по този начин не изпълнила влязлото в законна сила решение в периода от влизането му в сила до постановяване на присъдата в настоящия наказателен процес.

С безспорност в настоящото производство се констатира, че на инкриминираните дати подс. Л. С. не е осъществявала необходимите действия по предаване на детето на неговия баща, като по този начин не е изпълнила постановения режим на виждане със съдебно решение между частния тъжител и неговата дъщеря. За това обстоятелство въззивният съд изгради своите изводи въз основа на събраните гласни доказателствени средства.

Фактически, нито една от страните, вкл. подс. С., не оспорва, че решението на гражданския съд е влязло в законна сила и не е било изпълнено.

В обясненията си подс. С. сочи, причините за доказване / това, че детето не е искало срещи с баща си/, поради които не е изпълнила съдебното решение. Установява наличието на силно влошени отношения между нея и частния тъжител, които са с дългогодишна давност.

От показанията на св.С. и св.П.а се установява, че причините за неизпълнение на съдебното решение са изцяло от субективен характер: касаят преценката на подсъдимата за

подходящия според нея начин за изпълнение и са свързани с желанието , както на подсъдимата , така и на детето А. П.а, това изпълнение да не се случи.

Правилно първоинстанционният съд е установил, че причините за неизпълнение на съдебното решение са изцяло от субективен характер, и че не е била налице обективна пречка за неизпълнение на съдебното решение. В този смисъл въззивният съд се солидаризира с извода на районния, че в случая не се касае за обективна пречка, а за субективната преценка на подсъдимата относно подходящия според нея начин за изпълнение на съдебното решение, свързано с желанието, както на подсъдимата, така и на детето А. П.а, това изпълнение да не се случи.

Въззивният съд възприе твърденията на посочените свидетели и оцени същите като кореспондиращи се по между си и последователни досежно обстоятелствата за неизпълнение на режима на виждане, установен със съдебното решение между частният тъжител и неговото дете.

По отношение на приобщените писмени доказателства, коментирани в настоящия съдебен акт, съдът намира, че същите са в синхрон с обстоятелствата, установени от гласните доказателствени средства и допринасят за изясняване на фактическата обстановка относима към предмета на делото. Въз основа на приобщената съдебна документация настоящия съдебен състав констатира относимия режим на виждане между частния тъжител и неговата дъщеря, както и обтегнатите отношения между двамата родители.

По отношение на съдебното минало на подсъдимата, съдът даде вяра на приложената по делото справка за съдимост.

При така установената и напълно приета от въззивния съд фактическа обстановка, правилни и напълно обосновани от правна страна се явяват правните изводи на първоинстанционния съд, според които подсъдимата С. е осъществила от обективна и субективна страна признаците на състава на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК.

Въззивният съдебен състав счита, че първоинстанционният съд е събрал необходимите за изясняване на истината по делото доказателства и не е ограничил страните в упражняване на правата им да правят относими доказателствени искания. В този смисъл първоинстанционният съд подробно е посочил в мотивите към първоинстанционната присъда кои от съответните обстоятелства на инкриминираното деяние от кои от гласни и писмени доказателства по делото се установяват, както и е аргументирал надлежно защо е кредитирал съответните доказателствени източници.

С оглед задълженията си, съгласно чл. 339, ал. 2 от НПК въззивният състав в решението си дължи и отговор на доводите и възраженията, изложени във въззивните жалби, както и на тези от съдебно заседание, поради което намира за необходимо да посочи следното:

Жалбоподателят е оспорвал постановената присъда в осъдителната ѝ част с твърдения, че събрания доказателствен материал от първоинстанционния съд е неправилно анализиран, като необосновано са кредитирани едни доказателства за сметка на други от същия вид. В тази връзка се твърди, че обжалваната присъда е постановена при неправилно приложение на материалния и процесуален закон.

Въззивният съд намира така направеното възражение за неоснователно. При осъществената цялостна проверка на всички относими доказателства съдът не откри противоречия между тях, като счита, че всички доказателства са правилно анализирани от контролирания съд. Съпоставени по между си всички по еднопосочен начин констатира, че подсъдимата не е изпълнила установения режим на виждане между дъщеря ѝ и частния тъжител.

Без уважение следва да бъде оставено и възражението на защитата, че подсъдимата не е осъществила елементите от състава на визираното престъпление както от обективна, така и от субективна страна.

С оглед съставомерността на инкриминираното деяние и предвид направеното възражение от защитата, въззивният съд отбелязва, че нормата на чл. 182, ал. 2 от НК изисква наличието на специален субект или сродник на детето, която материална предпоставка А.В.П. оцесният случай е налице. Съгласно приложените доказателства

подсъдимата С. е майка на малолетната А. П.а.

От обективна страна по делото безспорно се установи наличие на влязло в сила съдебно решение, с което са уредени въпросите, свързани с упражняването на родителските права по отношение на общото дете на частния тъжител и подсъдимата. По силата на това решение е бил определен режим на свиждане на детето А. П.а с бащата – В. П.. Със същото решение е постановено детето А. П.а да бъде предавано от майката Л. С. на бащата В. П. за осъществяване на личните отношения с него, на адреса на последния.

Престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК може да бъде осъществено чрез предвидените в закона форми - неизпълнение или осуетяване по какъвто и да е начин на влязлото в сила съдебно решение. В настоящият случай изпълнителното деяние е осъществено чрез неизпълнение на влязъл в сила съдебен акт. Неизпълнението се състои в непредаване на детето на правоимащия да осъществява лични контакти, като изпълнителното деяние е осъществено чрез бездействие.

От субективна страна престъплението е осъществено под форма на вина пряк умисъл. Налице са интелектуалният и волеви момент, като подсъдимата съвсем ясно е съзнавала, че дължи изпълнение на съдебното решение, регламентиращо режима на лични контакти между бащата и детето, както и че като страна по това решение е обвързана със силата на пресъдено нещо да го изпълнява, но умишлено не го е изпълнила. По този начин, подсъдимата С. с бездействието си е демонстрирала незачитане не само на правата на частния тъжител, но и на установения в страната правов ред.

Не се споделя от настоящия въззивен състав и аргумента на защитата, че подсъдимата е направила всичко възможно да организира срещите между дъщеря си и частния тъжител, но детето не е искало да посещава родителя си.

Действително, настоящата инстанция констатира, че малолетното дете няма желание да общува и да се вижда с баща си. Въпреки това изложеният довод от страна на защитата не може да се приема като основателна причина за неспазване на установения със съдебния акт режим на лични контакти. Съображенията за това са свързани с невъзможността на малолетното дете В.ия П.а съзнателно и обективно да формира и отстоява самостоятелно решение, което да е независимо от външно влияние, в това число да е изолирано от отношението на неговата майка към неговия баща.

Видно от събраната доказателствена съвкупност е, че подсъдимата С. не е водила дъщеря си на посочения адрес на бащата, както е следвало да прави съгласно установения от съда режим на лични контакти. От друга страна подсъдимата не е осъществявала никаква комуникация с бившия си съпруг по повод осъществяване на режима за виждане между него и общото им дете. Съгласно приложените доказателства същата не е счела за нужно дори да го уведоми, че няма да заведе детето при него. В този смисъл настоящият съдебен състав няма как да не отчете, че в конкретния случай не е налице липсата на заинтересованост от страна на частния тъжител да се вижда с неговата дъщеря, както и обстоятелството, че липсва обективна пречка, която да възпрепятства контактите между тях. Предвид изложеното въззивният съд не споделя аргумента на защитата, че подсъдимата е направила всичко възможно да организира срещите между дъщеря си и частния тъжител. Отделно от това не се констатира и такива обстоятелства около действителните отношения между детето и неговия баща, от които да може да се направи извод, че осъществяването на контакт между тях би могъл да застраши сериозно психическото или физическо здраве на детето, в който случай от субективна страна би могло да намери оправдание решението на майката да не изпълнява съдебноустановения режим на лични отношения с тъжителя.

Относно индивидуализацията на наказанието и направеното възражение свързано с него: За осъществения състав на престъплението по чл. 182, ал. 2 от НК се предвижда наказание проба и глоба от две хиляди до пет хиляди лева, а в особено тежки случаи - с лишаване от свобода до шест месеца и глоба от пет хиляди до десет хиляди лева.

Повереника на частния тъжител В. П.адв. Ю. е направил възражение относно определения размер на наложеното наказание "глоба", като счита същото за несъразмерно леко и несправедливо.

По отношение на размера на наложеното наказание "глоба", въззивната инстанция счита същия за несправедливо определен и намира възражението за основателно.

Според настоящата инстанция СРС е определил неправилно наказанието „Глоба“ при приложение институтът на чл. 55, ал. 1, т.2, б. „в“ от НК.

При определяне наказанието на подс. С. настоящата инстанция счита, че са налице материално-правните предпоставки, предвидени в нормата на чл. 78а, ал. 1, б. "а", пр. 2 от НК за освобождаването на подсъдимата С. от наказателна отговорност и налагане на административно наказание, като няма настъпили съставомерни имуществени вреди, подсъдимата не е осъждана, не е освобождавана от наказателна отговорност и не са били налице и отрицателните предпоставки на чл. 78а, ал. 7 от НК.

Ето защо въззивният съд смята, че размерът на административното наказание глоба, наложено на подсъдимата, трябва да бъде определен в минимален размер от 1 000 лв. В тази връзка правилно е отчетено за смекчаващо отговорността, обстоятелството, че изразеното от детето А. П. а явно нежелание да живее със своя баща, последващото (макар и невлязло в сила) решение по гр.д. № 20021668 от 15.03.2022 г. по описа на СРС, с което родителските права са предоставени на подсъдимата и приел, че за майката са били налице причини от емоционален характер, които са я мотивирали да бездейства и са създали затруднение за нея - субективно, да вземе правилното решение, а именно да изпълни съдебния акт. Въззивният съд, подобно на СРС, не констатира наличие на отегчаващи отговорността на подсъдимото лице обстоятелства. С наложеното наказание в пълна степен ще се въздейства поправително, превъзпитателно и предупредително върху Л. С., като наред с това ще се въздейства възпитателно и предупредително и спрямо останалите членове на обществото. В същото време, ще се даде възможност на подсъдимата да се поправи и превъзпита, без да бъде демотивирана от едно ненужно тежко наказание.

Правилно на основание чл. 189, ал. 3 НПК направените по делото разноси са възложени в тежест на подсъдимата.

Така мотивиран Софийски градски съд, НО, IX въззивен състав, на основание чл. 334 т. 3 вр. чл. 337, ал. 1 т. 4 вр. чл. 338 от НПК

РЕШИ:

ИЗМЕНЯ присъда № 194 от 18.04.2023 г., постановена по НЧХД № 8129/2021 г., по описа на Софийски районен съд, 12 състав, в частта, в която на подсъдимата Л. С. е наложено наказание по чл. 182, ал. 2, пр. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК и на основание чл. 55, ал. 1, т. 2, б. „в“ от НК е определено наказание "Глоба" в размер на 500 лева, като на основание чл. 78а, ал. 1 от НК **Я ОСВОБОЖДАВА ОТ НАКАЗАТЕЛНА ОТГОВОРНОСТ** и **й НАЛАГА** за извършеното престъпление по чл. 182, ал. 2, пр. 1, вр. чл. 26, ал. 1 от НК административно наказание "Глоба" в размер на 1000 лева.

ПОТВЪРЖДАВА присъдата в останалата ѝ част.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____